

Erdekes kijelentések a főispán ujévi üdvözlése alkalmával

(A Délmagyarország munkatársától.) Kedden sok küldöttség kereste fel hivatalában dr. Aigner Károly főispánt, akit az ujesztendő küszöbén jókívánságokkal halmoztak el.

A Nagyszeged Párt jókívánságait begavári Back Bernát felsőházi tag, a párt elnöke tolmácsolta.

— Méltóságodban látjuk pártunk alapítóját és támogatóját — mondotta többek közt Back Bernát. Mi együtt akarunk dolgozni a politikailag azonos városi polgári pártokkal, csak arra ügyelünk, hogy a város pénzügyi egyensúlya fel ne boruljon.

— Ennek az egységnek a kidomborítására kíváncsnak tartanám, hogy mindazok a pártárnyalatok, amelyek Bethlen István politikáját vallják magukénak, egy közgyűlési pártba tömörüljenek és ehhez a munkánkhoz kérjük méltóságod támogatását.

A főispán hosszabb beszédben válaszolt:

— Nekem akkor lesz boldog az ujév, ha ez a város föllendül és minden lakója boldog lesz — mondotta. Nagyon örülök, hogy a Nagyszeged Párt felismerte a polgári pártok összefogásának szükségességét és ennek a céljából teljes erőmből támogatni fogom a pártot. Lehetnek ugyan geográfiailag különbségek a belváros és a külváros között, de érzésben minden különbségnek el kell tűnnie. Azok a félreértések, amik a választások után jelentkeztek, zavaró momentumok voltak, amelyek ma már megszűntek ugyan, de az országos politika szempontjából igyekeznünk kell, hogy újból elő ne fordulhassanak. Az ország helyzete nem valami rózsás. Ezelőtt az ujév megsillogtatta a reménysugarát, ma pedig olyan az ujév perspektívája, mint odakint az idő, kissé ködös. A körülvevő államok gazdasági elzárkózottsága, mint előre látható volt, csonkaországunknak csaknem áthidalhatatlan gazdasági nehézségeket okozott, amely maga után vonta a jelenleg fennálló súlyos gazdasági helyzetet s amelyet még újabb jóvátételi terhekkel óhajtának fokozni. Erősen hiszem, hogy a külpolitikai gordiuszi csomót Bethlen István kipróbált élű diplomáciai kardja át fogja vágni, de a gazdasági háborút, amelyet ellenünk folytatnak, ma még kilátástalan. A demagógia és a nemzetközi irányzat ezt a súlyos gazdasági helyzetet igyekszik ismét felhasználni céljai elérésére. De újabb eszközök-

kel. Ma az éhes gyomrokon keresztül a sajtó szívekbe is belemarkol s úgy tünteti fel, hogy a békerevizió csak belső revízió után lehetséges. Nézzünk végre férfiasan szembe, hogy mit értenek ők belső revízió alatt. Semmi mást, mint a hatalomrajulást, mert csak nem hiszik komolyan, hogyha Garami és társai jutnának kormányra, akkor a kisántánt államok azonnal megnyitnák vámcsorompóikat s özőnével engednék be a magyar búzát, lisztet és bort, vagy a Rákóczi-induló hangjai mellett kivonulnának a megszállott területekről. Ezt ők maguk sem hiszik, de igyekeznek velünk elhitetni. A hatalom kell nekik, amiből már kaptunk izelítőt. Eppen azért ez ellen a törekvésük ellen a legerősebben össze kell fogni minden polgári gondolkodású és nemzeti irányú erőnek. Ebben a nagy összefogásban szívesen állok a Nagyszeged Párt rendelkezésére, hogy a nagy erőpróba ne találjon bennünket készületlenül.

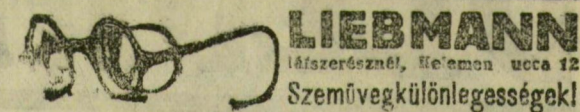
Fölkereste a főispánt a hadirokkantak küldöttsége is, Kecskés István vezetésével. Polczner Zoltán a városi nyugdíjasok egyesületének küldöttségét vezette. A külvárosi párt 30 tagú küldöttséggel tisztelgett a főispán előtt. Petrik üdvözlő beszédére a főispán többek között a következőket mondotta:

A külvárosi párt törekvéseit mindig jogosan tartotta, csupán az időrendet kell meghatározni. Ezt pedig közösen és egyetértésben fogjuk megbeszélni. Céлом, hogy a külvárosi ne érezze azt, hogy ő külvárosi és hogy ezt megvalósíthassuk, nem kell egyéb hozzá, mint bizalom és szeretet egymás iránt.

Körmendy Mátyás az ipartestület küldöttségét vezette a főispán elé. Beszédében kifejtette, hogy az iparostársadalom élénk figyelemmel kíséri a főispán munkáját és ez a társadalom támogatni fogja a város és a haza érdekében kifejtett és kifejtendő működésben.

A főispán válaszában köszönetet mondott a jókívánságokért. Az ujév nagyon szomorú mozzanattal indul, mert újabb hadisarcok kivetésével kísérleteznek Hágában. A főispán ezután arról szólt, hogy minden törekvése munkálkaírmak szerzésére és biztosítására irányul. Beszéde végén a főispán összefogásra, munkára hívta fel az iparosok küldöttségét. A küldöttség távozása után a tanyai küldött-

ségek járultak a főispán elé, hogy tolmácsolják előtte jókívánságaikat. Felkeresték még a főispánt igen sokan a város társadalmának számos rétegéből.



Hevesy Kálmán halála

A régi Szeged egyik jellegzetes egyéniségével van megint kevesebb: Hevesy Kálmán ny. kuriai bíró 72 éves korában Budapesten elhunyt. Fiatalon került Szegedre, ahol egész közéleti pályája eltelt. Voltaképpen sosem került el a szegedi törvényszékről, előbb tagja volt különféle büntetőtanácsoknak, itt érte a táblabírói, majd a kuriai bírói rang s közszolgálatát mint az egyik büntetőtanács elnöke fejezte be.

Bámulatos nyugalom s az anyag csodálatos ismerete jellemezte. Akárhányszor azt hitte a vádlott, hogy már megasztá a legkényesebb pontot, amikor Hevesy Kálmán azzal a páratlan angol flegmával, amely az egész egyéniségére rányomta karakterisztikus bélyegét, csak úgy mellékesen, mintha a kérdés nem is volna olyan nagyon fontos, belevilágított az egész ügy lényegébe. Hevesy Kálmánt semmi sem hozta ki a sodrából.

Pedig ugyancsak élénk volt a szegedi törvényszék büntügyi élete abban az időben, amelyre Hevesy működésének dandárja esik. Mindig megmaradt az eseményeket aggódva mérlegelő bírónak, aki nem csupán a merev paragrafusokhoz ragaszkodott, hanem kutafta az élet jelenségeit.

Azután, hogy nyugalomba vonult, még sokáig itt élt Szegeden.

Élt csendben, meditálások között, fölkereste mint kitűnő vadász a természetet, elbilliárdozgatott akár egymagában (ebben is mester volt), aztán Budapestre költözött, onnan érkezik most a halála híre. Özvegyén és számos jóbarátján, tisztelőjén kívül Iván fia és Klára leánya gyászolják.

Magyar festőművészek állandó kiállítása

Klauszál-tér. volt Meinel-féle helyiség.

Az összes legkiválóbb mesterek legjobb munkái hallatlanul olcsó árban.

Kedvező fizetési feltételek.

Megtekintés vásárlás nélkül.

Öreg újságíró Szilveszter estéje

Irla: Móra Ferenc.

Mikor külföldi csavargásra akarok kiszökni az országból, mindig megnézem előbb a biztosítási kötvényemben, hogy hová is nem szabad nekem menni. Mert úgy rémlik, vannak olyan vadon területek, amelyeken nem gilt az életbiztosítás. Nagy megnyugvás aztán, mikor megbizonyosodom róla, hogy a tilalmas területek részben Új-Guineában találhatók, részben a Kalahári-sivatagon. No hát akkor oda nem megyünk. Nem kockáztathatom azt a tízezer koronát, amit egyetlen örökségül hagyok az unokámra. (Nem számítom át pengőbe, mert koronákban nagyobb a nagyapai önértetem.)

A biztosítási kötvény után jön a medicinman. Csak hogy azt már nem én tekintem föl, hanem ő engem. Szelele a tüdő, szuperál-e a máj, teszi-e kötelességét a szív stb. Mégis csak sokkal nagyobb megnyugvással indul utnak az ember, ha tudja, hogy odakint viszi el az ördög és törökül vagy japánul mondják el a koporsója fölött, hogy milyen derék ember volt, élhetett volna még, kár, hogy ilyen korán beadta a kulcsot. Ebben az a jó, hogy nem ért belőle az ember semmit, emélfogva nem csinál semmi bolondot. Ha ellenben itthon sajnálnák el ilyen szépen, meggondolná magát és kilépne a szemfödőből, amiből aztán sok mindenféle kavargás lehetne.

Amikor legutóbb elbujdostam a hazából, egy pesti professzorral tekinttettem fel magamat. Hátsaveregetett, megköhögtetett, lefektetett, bukfenecet hányatott velem, torkomat nézte, szívemet hallgatta, vérnyomásom mérte, aztán kijelentette, hogy megérem a hetvenet.

— Csekélyilem, — mondom. — Apám, anyám többre vitte.

Adakozó kedviben volt a professzor, azt mondta, Isten neki, legyen nyolevan.

— Egészséges vagy, mint a makk. Még érlelmeszedésnek sincs nyoma se.

— Hohó, — sértődtem meg. — akkor baj van. Miért szolgálok én a közt annyi idő óta, ha még ezt se szereztém?

— Még nem fejeztem be, — mosolygott a professzor. — Semmi bajod a világon, csak...

Ha az orvos minden jót mond az emberről és azon végzi, hogy csak..., akkor, azt hiszem, minden rendes embernek kötelessége elsápadni. Én pedig mindig kötelességtudó ember voltam.

— Azért nem kell megijedni. Csak azt akarom mondani, hogy te azért orvosi szempontból nagyon érdekes eset vagy.

— Például? — feszítettem ki kissé bizonytalanul a derekam. Mint akinek nincs még gyakorlata benne, büszkének kell-e arra lenni, ha az ember érdekes orvosi eset.

— Abszolút egészséges szervezet mellett van négy-öt apró jel, amiből a szakember látja, hogy te borzasztó sokat dolgozol. Fizikai munkásoknál gyakran meg lehet állapítani az egészséges szervezet elkopását. Szellemi munkásoknál ez ritkaság.

— Hm. Mik azok az apró jelek?

— Az neked egészen mindegy. Jelentősége úgy sincs, hát mi értelme volna annak, ha én göröglatin orvosi kifejezésekkel mulattatnának, amiket ugyse értesz.

— Csak hogy én véletlenül megérteném őket. Természetrájszakos voltam valamikor. Olopoctrottriab-jacaglovagacuhyp.

A professzor megdöbbenve lépett hátra s most

már ő sápadt el. Most aztán én biztattam.

— Nem kell megijedni. Ez csak a tizenkét pár agyvelőideg. Nervus olfactorius, nervus opticus, nervus oculomotorius, nervus trochlearis... Látod, hogy én velem lehet madárnyelven beszélni. Mondjad csak azokat az apró jeleket.

— Akkor pláne nem mondom, ha megértened, amit mondok. Inkább beszéljünk arról, hogy nem élhetnél te okosabban?

— Ugyan mi értelme volna? Erre a rongyos harminc esztendőre?

— No ne bolondozz. Muszáj neked annyit dolgozni?

— Még nem próbáltam kevesebbet. Nézd, most én mondom neked valami komolyat. Én abban az agyondolgozási teóriában nem hiszek. Ezer év óta csak egy ember volt Magyarországon, aki agyondolgozta magát.

— Ki volt az?

— Egy hivatásos nagyevő.

— Bolond vagy, nem lehet rajtad segíteni. Hahem próbáljunk mást. Sokat dohányzol?

— Nem, csak szivarozok.

— Mennyit?

— Amennyit ráérek. Reggel félhétől éjfélt után egyig, kettőig.

— Mennyi lehet az?

— Ugy tizenöt szivar egyre-másra. A pipákat nem számílok.

— Nézd, ha a munkából nem engedhetsz, legalább ezt a másik örületet mérsékelj.

— Arról lehet beszélni. Különösen, ha emberséges leszel.

— Tíz szivar naponta. Jó? Kezet rá! Természetesen kezet kellett adnom a nagyszemű embernek. Csak egy kis föntartással.

— Elméletben hozzájárulok. De ebben a darab